

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège — Belgia) — Guido Imfeld, Nathalie Garcet przeciwko État belge

(Sprawa C-303/12) ⁽¹⁾

(Swoboda przedsiębiorczości — Równość traktowania — Podatek dochodowy — Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania — Dochody osiągnane w innym państwie niż państwo miejsca zamieszkania — Metoda zwolnienia z zastrzeżeniem progresji w państwie członkowskim zamieszkania — Częściowe uwzględnienie sytuacji osobistej i rodzinnej — Utrata części korzyści podatkowych związanych z sytuacją osobistą i rodzinną pracownika)

(2014/C 52/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Guido Imfeld, Nathalie Garcet

Strona pozwana: État belge

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de première instance de Liège — Wykładnia art. 39 CE — Postanowienia umów międzynarodowych i przepisy krajowe w zakresie podwójnego opodatkowania — Dochody z działalności zawodowej osiągnane i opodatkowane w całości w państwie członkowskim innym niż państwo miejsca zamieszkania — Częściowe uwzględnienie sytuacji osobistej i rodzinnej w państwie pochodzenia dochodów — Obliczanie podatku dochodowego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania przy zastosowaniu metody zwolnienia z zastrzeżeniem progresji — Utrata korzyści podatkowych związanych z sytuacją osobistą i rodzinną

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu uregulowania podatkowego jednego z państw członkowskich, takiego jak sporne w postępowaniu głównym, które skutkuje pozbawieniem pary – mającej miejsce zamieszkania w tym państwie i osiągającej jednocześnie dochody w rzeczonym państwie i w innym państwie członkowskim – rzeczywistego korzystania z określonej ulgi podatkowej z powodu warunków jej zaliczenia, podczas gdy para ta korzystałaby z takiej ulgi, gdyby małżonek osiągający najwyższy dochód nie osiągał wszystkich dochodów w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Ministero dello Sviluppo Economico, Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture przeciwko Soa Nazionale Costruttori — Organismo di Attestazione Spa

(Sprawa C-327/12) ⁽¹⁾

(Artykuły 101 TFUE, 102 TFUE i 106 TFUE — Przedsiębiorstwa publiczne i przedsiębiorstwa, którym państwa członkowskie przyznają prawa specjalne lub wyłączne — Przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami w ogólnym interesie gospodarczym — Pojęcia — Instytucje odpowiedzialne za kontrolę i certyfikację przestrzegania ustawowo wymaganych warunków przez przedsiębiorstwa wykonujące publiczne roboty budowlane — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Ograniczenie — Względy uzasadniające — Ochrona odbiorców usług — Jakość usług certyfikacyjnych)

(2014/C 52/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero dello Sviluppo Economico, Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture

Strona pozwana: Nazionale Costruttori — Organismo di Attestazione Spa

przy udziale: Associazione nazionale Società Organismi di Attestazione (Unionsoa), SOA CQOP SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia art. 101, 102 i 106 TFUE — Terminy „przedsiębiorstwa publiczne i przedsiębiorstwa, którym [państwa członkowskie] przyznają prawa specjalne lub wyłączne” oraz „przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym” — Instytucje odpowiedzialne za kontrolę i certyfikację przestrzegania ustawowo wymaganych warunków przez przedsiębiorstwa wykonujące publiczne roboty budowlane — Krajowe uregulowanie narzucające tym organizacjom stawki minimalne

Sentencja

Artykuły 101 TFUE, 102 TFUE i 106 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te nie stoją na przeszkodzie krajowym przepisom takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, które narzucają spółkom mającym status instytucji certyfikacyjnych (Società Organismi di Attestazione) system minimalnych stawek za usługi certyfikacyjne świadczone na rzecz przedsiębiorstw pragnących uczestniczyć w procedurach udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane.

Przepisy takie stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 49 TFUE, lecz są odpowiednie dla zagwarantowania realizacji celu ochrony odbiorców rzeczonych usług. Do sądu odsyłającego należy ocena, czy w świetle w szczególności sposobu obliczania stawek minimalnych, zwłaszcza w zależności od liczby kategorii robót budowlanych, dla których certyfikat jest wystawiony, rzeczone przepisy krajowe nie wykraczają poza to, co konieczne dla osiągnięcia tego celu.

(¹) Dz.U. C 295 z 29. 9.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Włochy) — Carmela Carratù przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C-361/12) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 99/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony — Zasada niedyskryminacji — Pojęcie warunków pracy — Uregulowanie krajowe przewidujące reżim odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem określenia daty końcowej obowiązywania umowy o pracę różniący się od reżimu odszkodowania mającego zastosowanie do niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony)

(2014/C 52/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Carmela Carratù

Strona pozwana: Poste Italiane SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Napoli — Wykładnia klauzuli 4 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zakres stosowania — Pojęcie warunków pracy — Horyzontalne stosowanie tej dyrektywy — Pojęcie organu państwa — Wykładnia art. 47 karty praw podstawowych i art. 6 EKPC — Zasada równoważności — Ustawodawstwo krajowe przewidujące w przypadku niezgodnego z prawem ustalenia daty końcowej obowiązywania umowy o pracę za okres pomiędzy przerwaniem stosunku pracy a przywróceniem na stanowisko pracy ogólne odszkodowanie ograniczone do kwoty w wysokości od 2,5-krotności do 12-krotności ostatniego całkowitego rzeczywistego wynagrodzenia miesięcznego — Odszkodowanie niższe zarówno od odszkodowania przewidzianego przez ogólne przepisy prawa cywilnego w przypadku nieuzasadnionej odmowy przyjęcia świadczenia, jak i od odszkodowania przewidzianego w przypadku niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony

Sentencja

- 1) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że może być ona powoływana bezpośrednio wobec organu państwowego, takiego jak Poste Italiane SpA.
- 2) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że pojęcie warunków pracy obejmuje odszkodowanie, do którego zapłaty pracodawca jest zobowiązany na rzecz pracownika z powodu niezgodnego z prawem określenia daty końcowej obowiązywania jego umowy o pracę.
- 3) Nawet jeżeli wspomniane porozumienie ramowe nie stoi na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie bardziej korzystnego traktowania pracowników zatrudnionych na czas określony aniżeli to przewidziane przez owo porozumienie, to klauzulę 4 pkt 1 tego porozumienia ramowego należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga ona traktowania w identyczny sposób odszkodowania przyznawanego w przypadku niezgodnego z prawem określenia daty końcowej obowiązywania umowy o pracę oraz odszkodowania przyznawanego w przypadku niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-362/12) (¹)

(Ochrona sądowa — Zasada skuteczności — Zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań — Zwrot nienależnego świadczenia — Środki zaskarżenia — Prawo krajowe — Skrócenie terminu przedawnienia mających zastosowanie środków zaskarżenia bez uprzedzenia i z mocą wsteczną)

(2014/C 52/26)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation

Strona pozwana: Commissioners of Inland Revenue Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs